

Kedves Gyászoló család, Rokonok, Barátok, Ismerősök!

Bár szomorú a szívünk, azt hiszem mégis méltóbb Gáborhoz, ha most hálát adunk érte. Hogy közöttünk élt, szerethettük őt, és ő is szerethetett minket.

Nagyon nehéz egy emberi életet szavakba foglalni. Mindenki szívében ott élnek az apró emlékek, egy-egy szó, mosoly, mozdulat. Felszínre jönnek mondatok, miket nekünk mondott. De egy ember ennél sokkal több. Ajándék, amellyel helyesen kell élnünk. Amikor Gáborra emlékezünk, erre az ajándékra emlékezünk, aki ő volt nekünk. Sok mindennel ajándékozott meg minket: figyelemmel, kitartással, jókedvvel, a sport szeretetével. Ő sosem akart a középpontban lenni, mégis oszlopa volt iskolánk közösségének, mert úgy végezte munkáját, hogy rá mindig lehetett számítani. Rend volt körülötte, belső rend. És ezt diákjainak át is tudta adni. Emberi tartást, fegyelmet, odafigyelést tanultak tőle. Közéjük guggolt, és úgy magyarázott.

Huszonnégy évet dolgoztunk együtt. Szinte negyed évszázadot. Amikor megismertem, friss volt és fürgé – mindig lőtt gólt a tanár-diák meccseken. Később, amikor már fogytán volt a levegő, a diákokat továbbra is vezette. Oly sok sikert értek el, amelyet szerényen, tanítványainak örülve élt át. Nem akart első lenni, csak ott akart lenni köztük, és kihozni belőlük mindazt a tudást, ami bennük van. Meglátta másokban az értéket: diákban, szülőben, tanárban egyaránt. Talán ezért is szerettük őt olyan sokan.

Egy ember élete sok apró emlékből áll: amikor felhívott, hogy bejutottak a Diákolimpia döntőjébe, amikor magára vállalta a KIDS foci versenyének szervezését, amikor az adventi vásáron a fiúkkal barkácsolt, amikor a folyosón összefutva a búbanatvölgyi kertről, vagy egy-egy BL meccsről beszélgettünk, amikor... De ezek csak apró részletek. Mégis ebből tevődik össze nekünk, ki is volt ő. Így kristályosodott ki, ami számomra legjobban jellemezte őt: Jó ember volt. Aki meglátta bennünk az értékeket, és sajátjait nem zárta el előlünk. Jó ember volt, akinek jó volt a közelében lenni. Elidőzni nála, megosztani vele örömünk és gondunk.

Hiánya fáj. Már nem jön velünk szemben az aula karzatán jellegzetes huncut mosolyával. Nem gyűjti maga köré az egyes lábú fiúkat. Nem fúr-farag velük az alagsori műhelyben.

De fájdalmunknál nagyobb kell legyen bennünk a hála, hogy itt élt köztünk, hogy szerethettük őt, és ő is szeretett minket.

A Jóisten adjon neki örök világosságot!